

[Aksel Larsen.]

af fuld grundskyld er i stand til at forhindre, at industriaktieselskaber, bankaktieselskaber, forsikringsaktieselskaber og skibsfartsaktieselskaber udbytter deres medlemmesker. Samfundet har forandret sig siden fysiokraternes tid, og hvis man vil inddrage de samfundsskabte værdier og gøre dem til samfundseje, kommer man til at ophæve privatejendomsretten til alle produktionsmidler, herunder til jorden, men også til fabrikerne, også til bankerne, også til skibene og til transportmidlerne og til forsikringsselskaberne, og gøre alt det dér til samfundseje; det er den eneste måde, hvorpå man kan ophæve menneskers udbytning af mennesker.

Jeg har anset det for nødvendigt at fremføre disse principielle betragtninger, også fordi det er blevet hævdet, at det foreliggende lovforslag om et stabiliseringslån var et skridt i den rigtige retning, at det kunne medvirke til at redde gamle Danmark og bringe retsforbundet frem til den tid, da man var sikker på, at vi fik indført fuld grundskyld, hvormed al uretfærdighed i samfundet ville forsvinde.

I øvrigt må det være mig tilladt at erindre om den tale, jeg holdt i torsdags. Det forekommer mig noget urimeligt, at de højtærede ministre, der har haft ordet siden, ikke er gået ind på en række af de problemer, jeg dér fremdrog. Jeg søgte i denne tale at påvise — om det lykkedes mig, må naturligvis andre afgøre — at de foranstaltninger, regeringen foreslår i form af indirekte skatter og motorafgifter og stabiliseringslån, og hvad det hedder, hverken er nødvendige for at redde Danmarks valuta eller er velgørende til at redde Danmarks valuta. Jeg gjorde opmærksom på, at årsagen til, at det valutamæssigt er gået os så galt, er dette, at vi har været med i den vesteuropæiske liberalisering, i hele dette handelsforetagende, og at Danmark har drevet udenrigshandel på en måde, som det ærede medlem hr. Aksel Møller engang har karakteriseret som Ebberrød Bank.

Jeg anbefalede, at man ændrede retningslinjerne for Danmarks udenrigshandel; at man ikke først og fremmest, eller alene, beskæftigede sig med at liberalisere importen, men at vi også beskæftigede os med at liberalisere eksporten fra Danmark, sådan

at man ikke rettede sig efter de ordrer, der kom fra fremmede landes hovedstæder om, hvem vi må sælge til, og hvem vi ikke må sælge til. Om dette forekommer det mig ikke at repræsentanter for regeringen har talt; jeg synes, det er en mangel ved debatten, og jeg håber, vi får utvetydige udtalelser fra regeringens side om, hvordan den vil optræde på det handelspolitiske område i fremtiden.

Det forekommer mig samtidig noget urimeligt, at den højtærede stats- og udenrigsminister ikke havde nogle ord at sige om spørgsmålet atombomben og faren ved atom- og brintbombeeksperimenterne. Der kan blive en anledning til det senere, det erkender jeg, fordi vi en af de kommende dage skal behandle et forslag, der i hvert fald tangerer disse spørgsmål; men det havde dog været rigtigt i den politiske indledningsdebat fra regeringens side at komme ind herpå. Jeg har ligeledes gjort opmærksom på, at det ikke er rigtigt, at det er nødvendigt at udskrive nye indirekte skatter eller stabiliseringslån for at skaffe staten penge. Det tror det ærede medlem hr. Tholstrup, det er han jo nødt til at tro på, men det er aldeles ikke nødvendigt. Hvis det er sådan, at staten fattes penge, at man ønsker at sætte forbruget ned, så gøres det bedst ved, at staten sætter forbruget ned, og dér har jeg anvist den nærmeste og rimelegste vej, nemlig at man sætter militærudgifterne ned. Heller ikke herpå har jeg fået noget svar.

Derimod er jeg, hvis jeg må udtrykke det sådan, blevet i nogen grad overfaldet af det ærede medlem hr. Per Hækkerup i anledning af min deltagelse i en debat på korte bemærkninger. Jeg forstår ikke rigtig dette overfald; jeg forstår ikke, hvorfor det ærede medlem hr. Per Hækkerup blev så vred. Det er fuldstændig rigtigt, at jeg har sagt, at arbejderbevægelsen bør have den politiske ledelse her i landet. Det er mit partis mening, og det har vi også givet udtryk for dér, hvor vi blev spurgt om vor mening angående regeringsdannelsen. Ja men det betyder minsandten ikke, at så skal vi derefter lade syv være lige. Lad den højtærede statsminister danne, hvilken regering han vil, og lad denne regering komme med hvilke som helst forslag i folketinget, den vil komme med. Det er da givet, at vi er